

## **LIMEN 9**

### **Quanti Constat Officium.**

Cum iuvenes sumus, officium nobis apparet ut  
verbum severum.

Sonum regularum habet.

Renuntiationum.

Obligationum.

Non habet illecebram adventurae.

Non habet colorem successus.

Ne sermonem quidem felicitatis habet.

Ideo paene nemo officium somniat.

Somniantur exitus.

Metae.

Expugnationes.

Agnitiones.

Officium postea venit.

Silenter.

Et diutius manet quam cetera omnia.

Per multos annos ego quoque credidi partem  
maximi momenti vitae esse visibilem.

Promotiones.

Mutationes.

Consilia magni momenti.

Victoriae.

Deinde tempus me docuit aliquid quod nullus  
liber institutionis explicare potuisset.

Vita hominis non in diebus extraordinariis  
metitur.

In diebus communibus metitur.

In diebus quibus nemo spectat.

In diebus quibus simpliciter faciendum est id  
quod fieri debet.

Etiam cum non libet.

Etiam cum fessi sumus.

Etiam cum mundus id non animadvertere  
videtur.

Officium ibi vivit.

In continuitate habitat.

Non in ardore.

Memini multa momenta quibus desiderium et  
officium in contrarias partes ambulabant.

Sunt res quas omnes noverunt.

Velles consistere.

Sed pergere debes.

Velles discedere.

Sed aliquis tibi confidit.

Velles de te ipso cogitare.

Sed onus aliunde vocat.

Illis momentis vita quaestionem simplicem et immitem ponit.

Quis es cum nemo te cogit rectum facere?

Responsum non ex verbis venit.

Ex actionibus venit.

Mature didici officium pretium habere.

Multo maius quam plerique fingunt.

Constat tempore.

Constat viribus.

Constat occasionibus.

Interdum constat etiam parte somniorum nostrorum.

Quia omnis electio pro aliqua re necessario secum fert renuntiationem alterius rei.

Non exsistit vita sine pretio.

Exsistunt tantum homines qui eligunt quod pretium solvant.

Vidi viros familiam pro cursu honorum immolare.

Et alios cursum honorum pro familia immolare.

Vidi homines securitati renuntiare nomine libertatis.

Et alios libertati renuntiare nomine securitatis.

Vita praemia gratuita non distribuit.

Semper aliquid cum alio commutat.

Haec conscientia modum mundum observandi mutat.

Praesertim cum iudicare desinitur.

Quia post omnem electionem existit pugna invisibilis quam alii non vident.

Post omne onus existit pretium privatum.

Post omnem successum apparentem saepe existunt renuntiationes ignotae.

Annis transeuntibus coepi minus vereri eos qui de sacrificiis suis loquebantur et multo magis eos qui ea in silentio vivebant.

Homines vere responsables non amant de se narrare.

Nimis occupati sunt ut stantia teneant ea quae ab ipsis pendent.

Familiam.

Societatem.

Communitatem.

Inceptum.

Promissum.

Existunt homines qui columnae fiunt quin id petiverint.

Quodam die se vertunt et inveniunt alios ipsis  
inniti.

Filios.

Parentes.

Adiutores.

Amicos.

Homines fragiles.

Homines errantes.

Homines qui stabilitatem quaerunt.

Tum officium desinit esse theoria.

Fit praesentia cotidiana.

Praesentia quae non semper commoda est.

Sed quae rebus significationem dat.

Memini doctrinam quam annos consumpsi ut  
intellegerem.

Officium non ex oboedientia nascitur.

Ex amore nascitur.

Haec differentia omnia mutat.

Cum aliquid amas, id curas.

Cum id curas, responsabilis fis.

Cum responsabilis fis, pondus accipis.

Et illud pondus, lente, pars tui fit.

Ideo officia maximi momenti vitae imponi non possunt.

Tantum accipi possunt.

Nulla lex te cogere potest ut ames.

Nulla regula te cogere potest ut praesens sis.

Nulla auctoritas te cogere potest ut maneat cum facilius esset discedere.

Haec sunt consilia interiora.

Et pluris valent quam quaevis impositio externa.

Saepe me rogavi num officium felices reddat.

Hodie credo quaestionem falsam esse.

Officium non creatum est ut nos felices redderet.

Creatum est ut nos fide dignos redderet.

Felicitas it et venit.

Fides manet.

Et id est quod hominibus permittit ut nobis confidant.

In fine, id quod in vita aedificamus magna ex parte ex hac fiducia pendet.

Nulla familia sine fiducia resistit.

Nulla amicitia sine fiducia durat.

Nulla societas sine fiducia crescit.

Nulla necessitudo sine fiducia superstes est.

Et fiducia paene semper ex eadem quaestione nascitur.

"Hic homo aderit cum opus erit?"

Non cum commodum erit.

Non cum facile erit.

Cum opus erit.

Tempore intellexi verum pretium viri aut feminae praesertim ibi emergere.

In responso ad illam quaestionem.

Non in successibus.

Non in orationibus.

Non in propositis.

In praesentia.

In fide.

In continuitate.

In tranquilla fortitudine eius qui adesse pergit.

Etiam diebus pessimis.

Quanti constat officium?

Magno constat.

Interdum pluris quam vellemus.

Sed infinite minoris constat quam derelictio.

Quia pretium onerum acceptorum altum est.

Sed pretium onerum proditorum etiam altius est.

Et cum tempus transit, ut serius ocuis omnibus accidit, non commoda quae defendimus meminimus.

Meminimus hominum quos proteximus.

Promissorum quae servavimus.

Ponderum quae portare elegimus.

Et invenimus ibi ipso, in loco ubi solum sacrificium exsistere videbatur, absconditam fuisse significationem profundissimam vitae nostrae.